KARİKATÜR

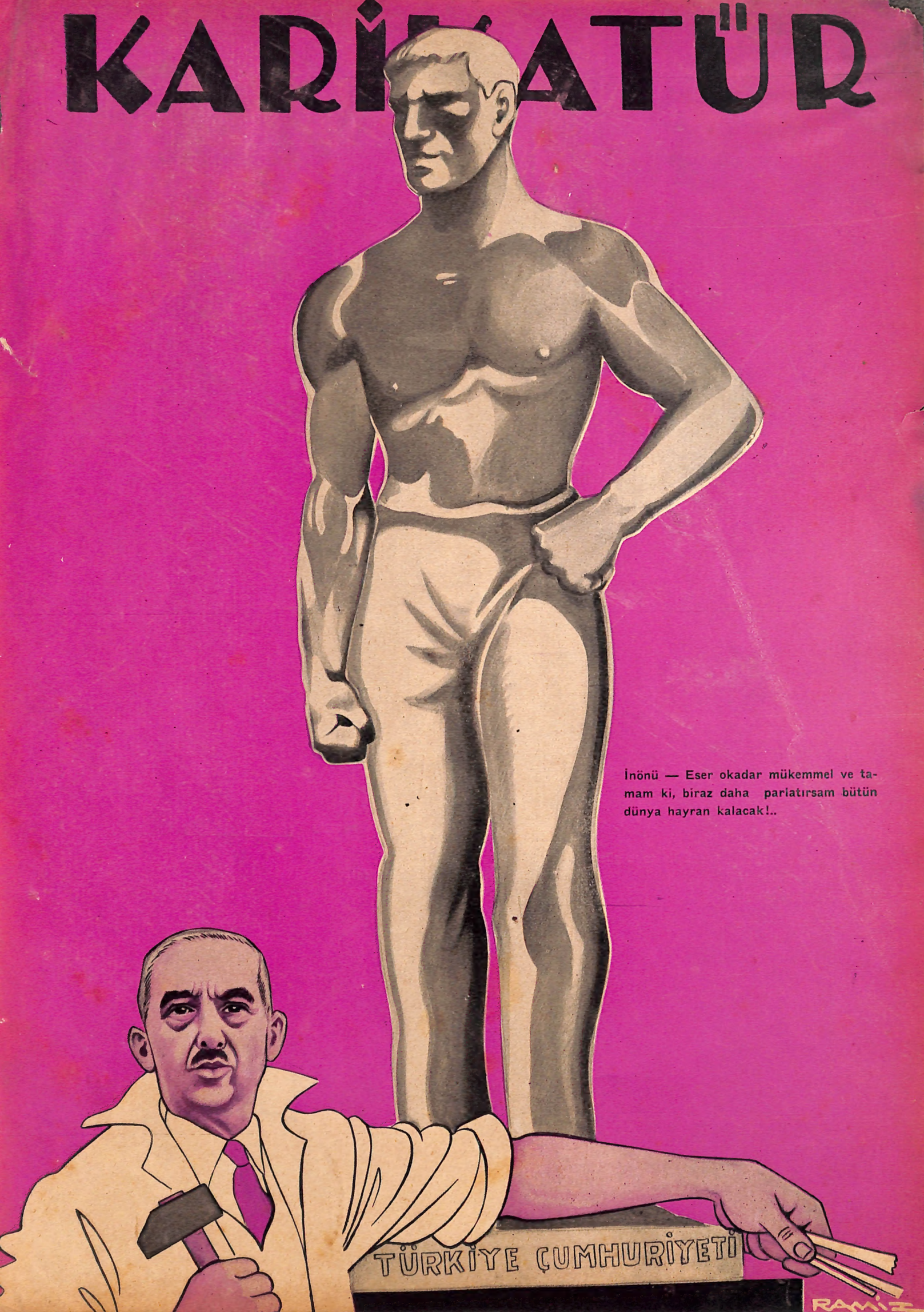

İnönü — Eser okadar mükemmel ve tamam ki, biraz daha parlatırsam bütün dünya hayran kalacak!..

— Yahu yenisini yaptıralı on gün olmadı, yine elbiseden bahsediyorsun..
— İsterse üç gün olsun, ne yapayım modası geçti!..

— Tablo okadar canlı ki, neden konuşmuyor diye insan hayret ediyor..
— Hayret etmeyiniz.. yabancıdır, buranın lisanını bilmediği için konuşamıyor!..

— Ben hayatımda ancak iki tane güzel kadın tanıdım..
— Ötekisi hangisi?..

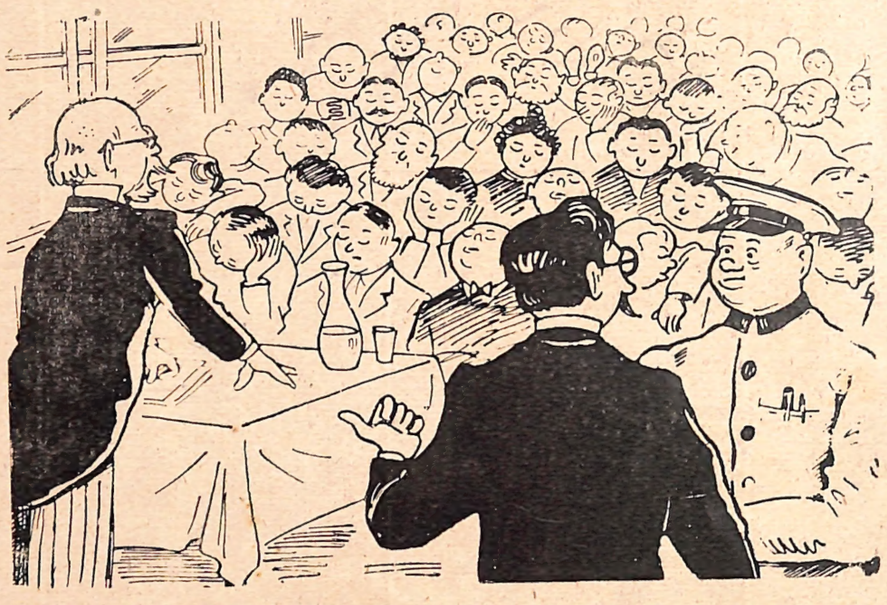

— Neden bahsediyor?..
— Uykuyu tevlit eden şeylerden!..

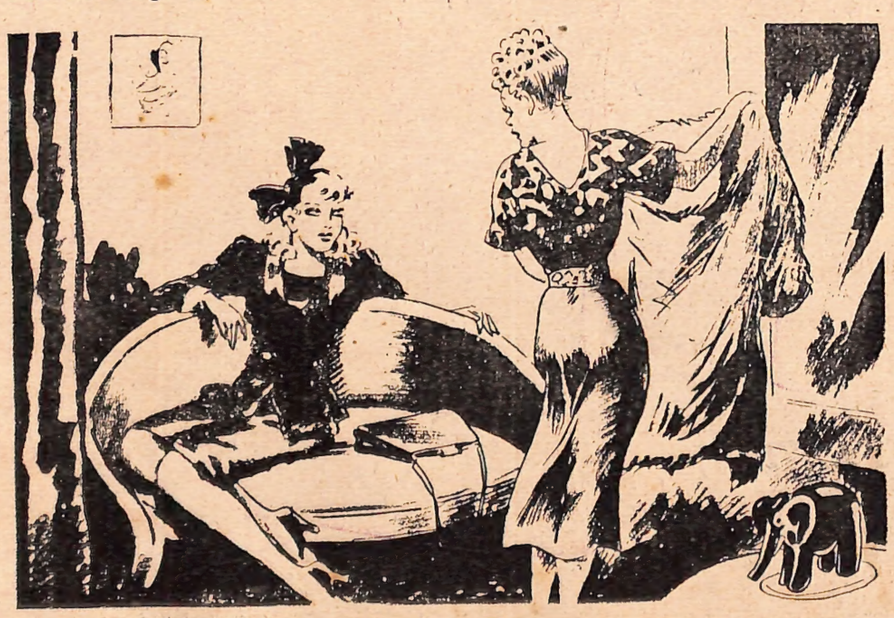

— Bu kürk manto sana kaça mal oldu?.
— Üç nişanlıya!..

— Çocuk konuşmıya başladı mı?..
— Hayır, ancak «Tayyare», «Otomobil» diyebiliyor!..

No. 153 CİLT: 6 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 1 BİRİNCİKÂNUN 1938

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi: SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

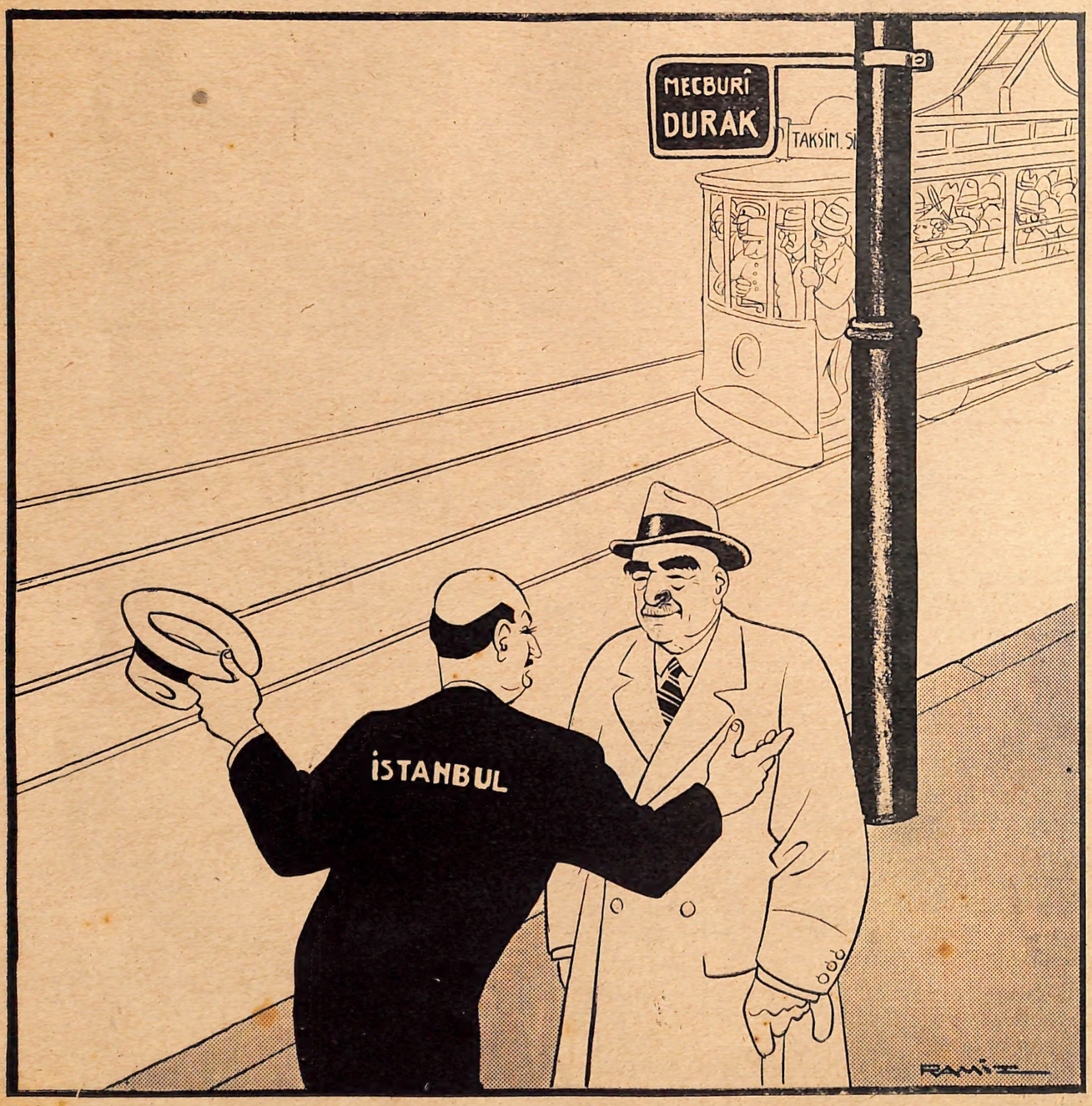

Istanbul Tramvay Şirketini Hükûmet satın alıyor..

İstanbul — Kurtuluşu bekliyorum...
Bay Çetinkaya — Biraz daha bekle!..

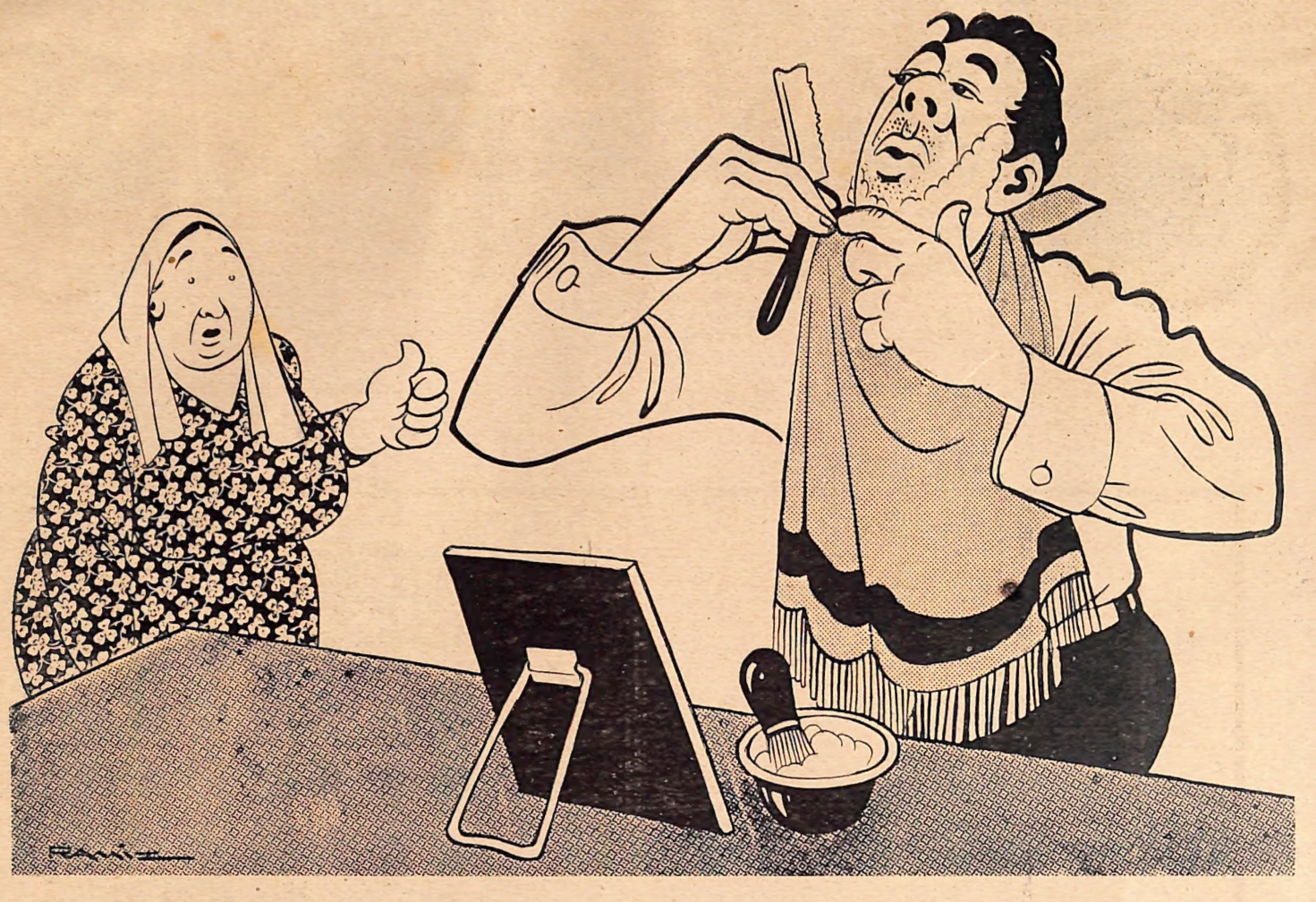

Bay — Allah Allah, usturam kesmiyor..
Bayan — Halbuki ben sabahleyin ekmek kestim mükemmel kesiyordu!..

VAZİFEYE HÜRMET

Geçenlerde vilâyet gazetelerinden birinde bir vak'a okudum.

Gayretli bir polis memuru bir bahçeden yemiş çalan üç delikanlı yakalamış ve yolda kaçmasınlar diye iple biribirine bağlıyarak mahkemeye götürmüş...

Bunda şaşılacak ne var, diyeceksiniz. Evet bir polis memurunun üç hırsızı karakol veya mahkemeye götürmesi olağan işlerdendir. Hırsızların deve kervanı sevk eder gibi iple biribirine bağlanması ve o halde sokaklardan geçirilmesi de görülmemiş şeylerden değildir. Şaşılacak nokta, delikanlılardan birinin polis memurunun - nasılsa arkadaş iğfaline kapılmış - kendi sevgili oğlu olmasıdır.

Adamcağızın hırsızları yakaladıktan ve tenha bir yerde biraz da hırpaladıktan sonra kendi oğlu şerefine bir umumî af ilân etmemiş olması -ne derseniz deyin - müessir bir vazifeseverlik nümunesidir. Ailelerin iç yüzü bilinmez, adamcağızın okluna karşı, başka bir taraftan bir hiddet ve garazı yoksa aşkolsun kendisine doğrusu!

Vazifesini yaparken hatır gönül denen şeylere riayet etmiyen bir başka memur hikâyesini de geçenlerde, maliye şubelerinden birinden üç aylığını almıya gitmiş bir mütekait arkadaştan dinledim.

Gözlüklü genç bir memur aylıkları dağıtırken iri boylu, ak bıyıklı bir adam kalabalığı yara yara öne geçmiş ve memurun kulağına bir şey söylemiş...

Memur birdenbire kızmış ve bağırmış;

— Yahu siz sıra, saygı denen şey ne olduğunu bilmez misiniz? Bukadar kişi beklerken size istisnaî muamele yapabilir miyim? Çıkın oradan, sıra bekleyin..

Ak bıyıklı adam sesini çıkarmamış, süklüm püklüm kalabalığın içinden çıkmış.

O esnada bizim arkadaşın yanında duran biri;

— Aferin çocuğa doğrusu, demiş, sıra beklemeden aylığını almak istiyen adam memurun babasıdır.

Ona da aferin!

* * *

Fakat sözüne itimat ettiğim bir zattan işittiğim aşağıki vak'a bunların hepsinden parlaktır ve vazifeseverliğin hakikaten emsalsiz bir misalini teşkil etmiye lâyıktır.

Bir mektepte kırk beş yaşlarında bir sınıf muallimi var. Çalışkan ve kendi halinde bir adamcağızdır. Talebe ve arkadaşları tarafından sevilir, secili bembeyaz ve tertemizdir.

Bir gün mektebin başmuallimi tekaüt mü olur, istifa veya vefat mı eder. Oralarını pek bilemiyorum. Hâsılı mektep başmuallimsiz kalır.

Yalnız o mektepten değil, diğer mekteplerden de genç, orta yaşlı veya ihtiyar birçok kimseler derhal ellerinde pullu istidalarla Maarif idaresine koşarlar, kimi gençliğin ateş ve gayretinden, kimi orta yaşından, kemalinden, kimi ihtiyarlığın tecrübesinden bahsederek bu vazifeye talip olurlar.

Açık başmuallimliği istemiyenler arasında galiba yalnız bahsettiğim gayretli

ve vazifesever muallim vardır. Fakat aksiliğe bakın ki, ne istidası, ne de tavsiye mektubu olmadığı halde Maarif idaresi başmuallimliği o kendi halinde adamcağıza tevcih ediyor. Şimdi onun en yeni elbisesini giyerek Maarif müdürüne teşekküre gelmesi lâzım değil mi? Hayır... O bilâkis düşünceli ve hiddetli bir tavırla müdürün huzuruna girer ve selâm verir;

— Efendim, kulunuza bir tevcihte bulunulmuş... Teşekkür ederim ama bu bendenizi göz göre göre ateşe yakmaktır. Katiyen kabul edemem.

Müdür şaşırır;

— Aman arkadaş ne söylüyorsun.. Sen çok iyi bir meslekdaşımızsın, seni terfi ettirmek, maaşını artırmak suç mudur?

— Teşekkür ederim ama bu beni yakmak demektir...

— Ne münasebet yakmak yahu! İki defadır bunu tekrar ediyorsun. Fazla çalışmaktan mı korkuyorsun?

— Hayır... Yalnız ben bitaraf bir adamım... İyiye iyi, kötüye kötü derim... Hatır gönül tanımam.

— Daha iyi söyledin ya,. bizim de istediğimiz bu...

— Vazifelerinde kusuru olanları derhal idareye yazar, kanlarına girerim.

— Vazifelerini yapmıyanların kanları memlekete helâl olsun...

— O arada kendim de yanarım...

— Arkadaş çocuk gibi konuşuyorsun... Haydi ben öyle itirazlara gelemem. Muamelen tasdika iktiran etmiştir. Git derhal vazifene başla...

Muallim biraz daha uğraşıp direktörü fikrinden çaydıramayınca mektebe gider ve işine başlar.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra ders senesi biter, başmuallimin mektep arkadaşlarının bir senelik çalışmaları hakkındaki mufassal raporunu yazma zamanı gelir. Muallimlerin terfi, tenzil, tebdil veya büsbütün taburcu edilmeleri gibi muameleler başmuallimin bu yıllık raporuna göre taayyün edecektir. Sergüzeütini yazmakta olduğum adamcağızın adını bilemiyorum. Fakat onun bay Ahmet şaşmaz diye çağırıldığını farzedelim .

Maarif idaresine başmuallim Ahmet Şaşmazın sınıf muallimi Ahmet Şaşmaz hakkında şöyle bir raporu geliyor;

«Muallim Ahmet Şaşmaz mektep heyeti talimiyesi içinde en yakından tanımakta olduğum ve bütün hususiyetlerine vâkıf olduğum muallimdir. Mumaileyh hakkındaki müşahede ve kanaatim şudur;

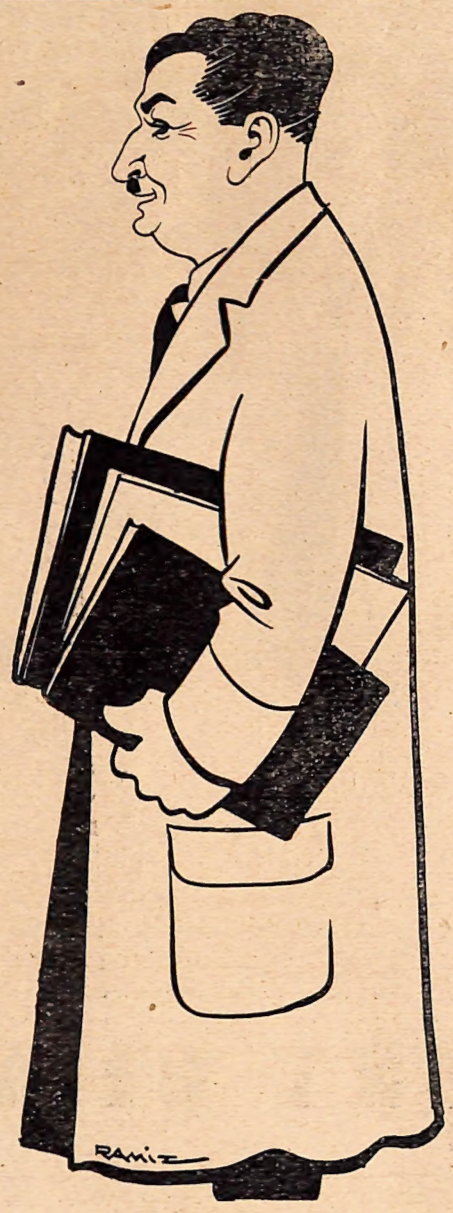

İstanbulun (Şevket) İi defterdarı.

Muallim Ahmet Şaşmaz devamlı bir muallimdir,. Ötedenberi çalışkan olarak tanınır. Fakat yakinen bildiğime göre öyle değildir. Geceleri derslerini hazırlıyacağı, vazifeleri tashih edeceği yerde kahvelerde gezer, tavla oynar. Bazan gizli kumar oynadığı ve rakı içtiği de vakidir. Talebelerin vazifelerini okumadığı halde altlarına uydurma notlar koyar. Derslerini hazırlamadığı için bazan çocuklara yalan yanlış şeyler öğretir.

Sınıfa gelen müfettişi aldatmak için talebenin en iyilerini derse kaldırmak gibi hilelerden çekinmiyecek kadar ahlâksızdır.

Dayağın şiddetle yasak edilmesine rağmen iki yaramaz çocuğu yalnız bir odada ispatsız ve şahitsiz dövmüştür. Muallimlik haysiyetine riayetkâr değildir. Ev kirasını vermek için sıkıştığı bir gün hademeden borç para almak zilletinden kaçınamamıştır. Nihayet Nisanın yirmi yedinci günü öğleyin bir arkadaşının evine uğramış, bu arkadaşın zoruna dayanamıyarak rakı içmiş ve maydanoz çiğnemek suretile ağzının kokusunu gidererek mektebe sarhoş gelmiştir. Hiç bir başka suçu olmasa yalnız mukaddes vazifesi başına sarhoş gelmek suçu kendisinin vazifeden çıkarılmasını âmirdir. Hulâsa muallim Ahmet Şaşmazın meslekten ihracı lüzumunu talep etmeyi başmuallimlik makamının bir vazifesi addettiğim maruzdur.

Başmuallim; Ahmet Şaşmaz

KARİKATÜR

Vicdan Muayenesi

Muallim çocuklarda ahlâk terbiyesine çok ehemmiyet veren bir adamdı. Her derste;

— Evlâtlarım,. derdi, her gece yatmadan evvel vicdanınıza şu suali sormalısınız; «Ben bugün ne gibi bir hayır işledim» şayet vicdanınız; «Hiç... Hayvan gibi yedin, içtin, gönül eğlendirdin» diye cevap verecek olursa yuh olsun sizin ervahınıza... Her gün mutlaka bir iyilik yapmalı ve bunun hesabını gece yatarken kendi kendinize vermelisiniz, derdi.

Muallim vazifesever bir adamdı. Çocuklarına yalnız hayırlı telkinlerde bulunmakla iktifa etmez, neticeleri de sık sık kontrol ederdi.

Bir gün talebeden birine sordu;

— Anlat bakalım... Sen dün ne gibi bir iyilik yaptın?

Çocuk anlattı;

— Efendim, dün bizde misafirler vardı. Nasılsa oyuna daldım, iyilik yapmayı unuttum. Gece yatarken birdenbire aklıma geldi. Bir türlü gözüme uyku girmiyerek yataktan kalktım. Gece vakti kimi bulur da iyilik edersiniz? Evde herkes uyumuş... Meselâ «Büyük anne, kalk uykudan da ayaklarını ovayım, yahut sana ıhlamur kaynatıp içireyim» desem olmaz... Büyük ananı rahatsız ettin diye bana dayak atmıya kalkarlar. Bir şey yapmadan yatsam da olmaz... Nihayet aşağıya indim. Babam dün akşam ciğer getirmişti. Ciğeri teldolaptan çıkardım, usulca mutfak kapısını açtım, sokaktaki kedilere dağıttım..

Boncuk

Yüksek adam

Genç kadın havada uçan tayyareyi arkadaşına gösterdi;

— Kocam bu tayyarenin içinde Ankaraya gidiyor.

Arkadaşı cevap verdi;

— Kocanızın bu derece yükselmesinden tabiî çok memnunsunuz.

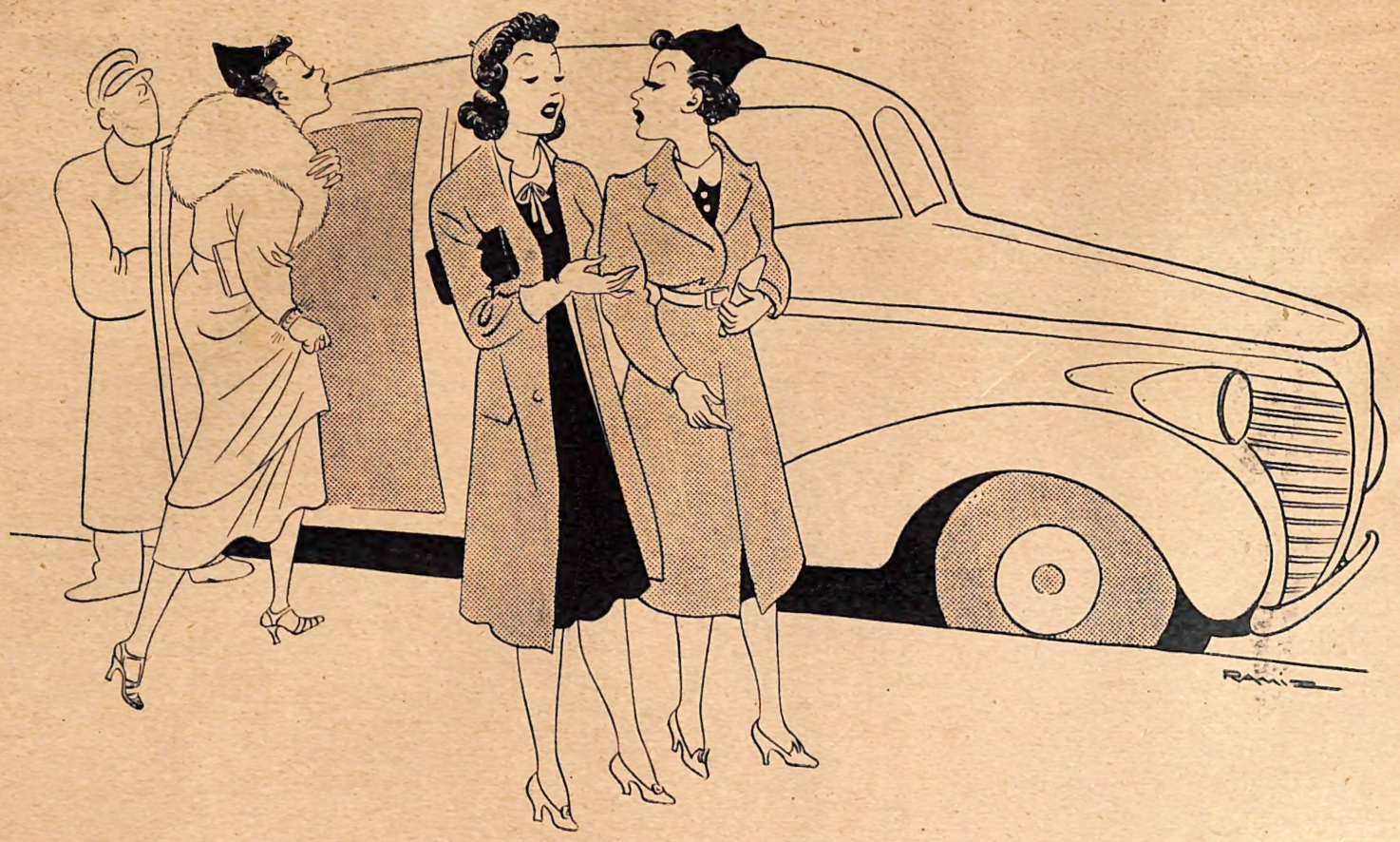

— Arabayı kendisi mi kullanıyor?..
— Hayır, sahibini kullanır!..

DÖRT BİLMECE

— 1 —

O güzel kız dedi ki: Bir bilmecem var bakın:
Yeryüzünde seslerden hangisi cana yakın?..
Dedim: Doğrusu budur, itiraz etme sakın;
Zevkalırım duymaktan
Bu, hilkatin bestesi:
Çıksın iki dudaktan
Bir öpücüğün sesi!..

— 2 —

Yanakları al oldu: Pembe gül açtı filiz,
Dedi: Dünyada nedir en güzel şey, biliniz?..
Dedim: Bilmecen damla, benim buluşum deniz:
Dudaklarıma bir an
Dudaklarını değdir!..
Canımıza katar can:
Buse en güzel şeydir!..

Biraz göğsüme yattı, başını yana iğdi,
Dedi: buluşlarınız bir âferine değdi!..
Mükâfatını verdi: Bu, bir alev buseydi.

NECDET RÜŞTÜ

— 3 —

Yüzü daha kızardı: Pembe gül olau [illegible].
Dedi: Neden bıkılır, bunu biliniz as[illegible]?..
Dedim: Bir dakikada onu keşfetmem [illegible]:
Dudağın dudağıma
Dokunursa ne çıkar!..
Gelmezsen kucağıma,
Gönlüm nazından bıkar!..

— 4 —

Kız büsbütün utandı; bu, bence hazinedir..
Dedi: Bu son bilmecem, söyleyin: Buse nedir?
Dedim: Öğrenmedin mi onu sen kaç senedir:
Esirdir kadın erkek
Ezelden bu hevese:
Alfabeyse evlenmek,
Onun ilk harfi buse!..

Perhiz

— Yıllardanberi meyva perhizi yapıyorum...
— Doktor mu menetti?
— Hayır, sattıkları fiattan dolayı meyvacılar!

Okumuş adam

Âlim adam, sersem hizmetçisine haykırdı:
— Şimdi silsilene okurum!
Hizmetçi boynunu büktü:
— Okumuş adamsınız, elbet okursunuz.

Kim bilir?

Genç kız öyle güzel konuşuyordu ki.. Delikanlı dayanamadı:
— Dudaklarınıza değen kelimeler o kadar tatlı çıkıyor ki... Kim bilir, kendileri nekadar şeker olacak!

Şeytanın Lûgatı

[Meşhur bir Amerikan muharririnin bu isimdeki lûğatından.]

Nezaket

Riya ve müdahanenin en kolay hazmolunur şekli.

Sabır

Ümitsizliğin fazilet kılığına girmiş bir şekli.

Moda

Bir yandan alaya alırken, bir yandan da en küçük heveslerine baş iğdiğimiz diktatör.

Saçma

Bizim fikir ve reyimize uymıyan sözler ve düşünceler.

Hatip

Elini cebimize, dilini kulağımıza, emniyetini kalbimize sokmak suretile bizi evire çevire idare eden adam.

Misafirseverlik

Yiyecek şeye ve yatacak yere ihtiyacı olmıyan bazı kimselere ekmek ve yatağımızı ikram etmiye bizi sevkeden bir nevi fazilet.

Korkak

Tehlike zamanında beyninin vazifesini bacaklarına emanet eden adam.

Vazife

Bizi arzu ve emeller yolundan menfaatler istikametine doğru sürükliyen duygu.

Müşavere

Evvelce verdiğimiz bir kararı başkalarına tasdik ettirmek için yaptığımız bir içtima.

Traşçı

Usturasını bizden daha evvel kavrıyarak ve daha maharetle idare ederek bizim kendisini traş etmemize mâni olan adam.

Tanıdık

Kendisinden borç istememize kifayet edecek derecede tanıdığımız fakat borç verecek kadar tanıyamamış olduğumuz kimse. Fakir ve nüfuzsuz olursa şöyle böyle uzaktan, zengin ve meşhur olursa yakından ve candan tanıdığımız adam.

Traşçılar çoğalınca:

Berber — Bizim sanat da hapı yuttu...

Müşteri — Jilet bıçakları çıktıktan sonra mı?..

Berber — Hayır, herkes dedikoduya başladıktan sonra!..

Randevu

Bayan, kocasının cenazesinden dönüyordu. Matemli kadına otomobilde refakat eden bir aile dostu, vakit boş geçmesin diye, ilânı aşk etmiye başladı. Neden sonra bunun farkına varan bayan, hiddetle;

— Tam zamanını buldunuz!

Dedi. Bay nezaketle sordu:

— Affedersiniz... Şu halde bana münasip bir gün tayin eder misiniz?

Tiyatroda

İki arkadaş Beyoğlu lokantalarından birinde yemek yedikten sonra Şehir tiyatrosuna girmişlerdi. Birisi perde aralarını zor bekliyerek büfeden su içmiye koşuyor;

— Ne oldu bu gece bana... Dehşetli hararetim var ,diyordu.

Öteki — Merak etme... Ben de öyleyim, dedi. Lokantanın tuzluluğundan olacak.

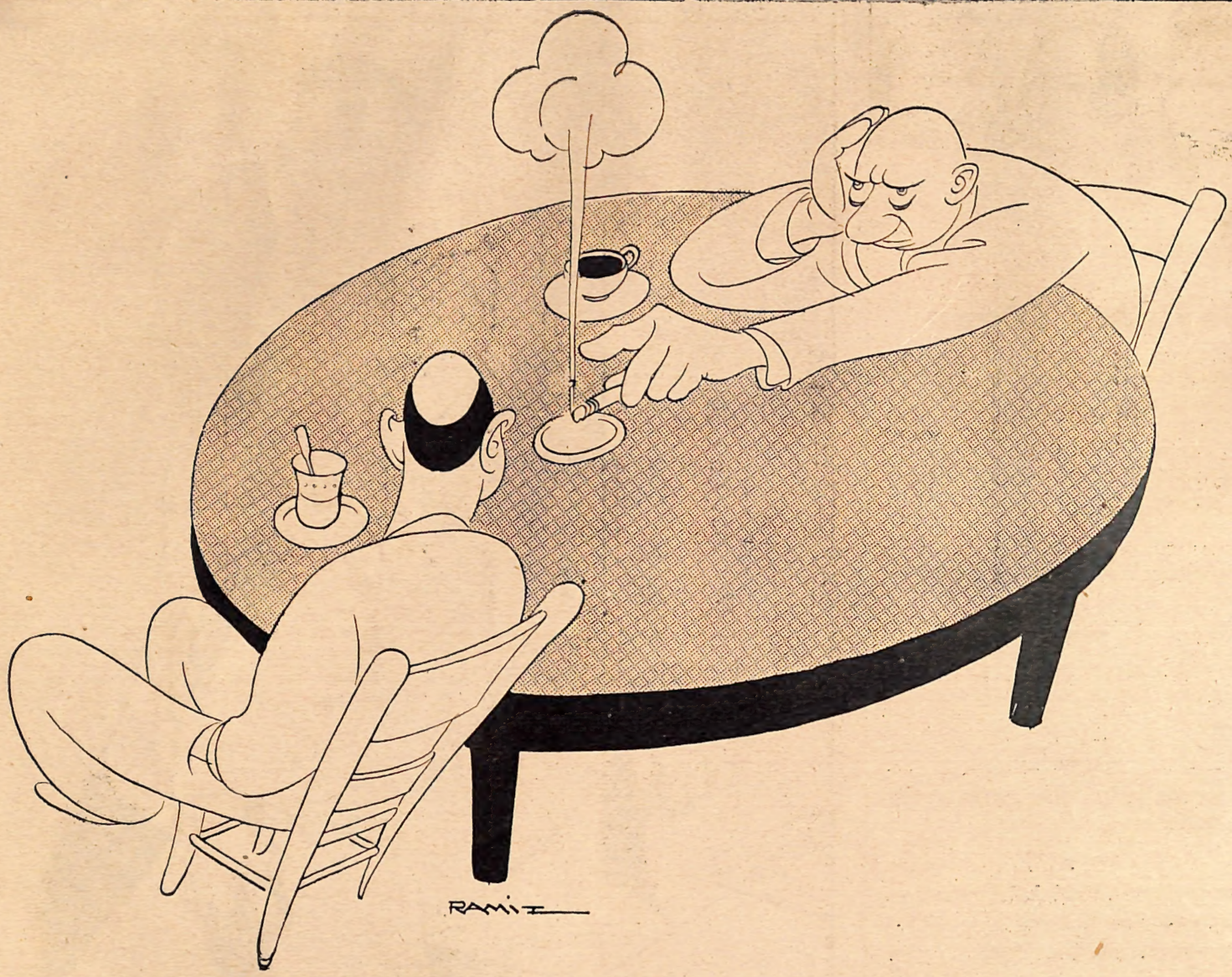

— Artık fırtınadan korkum yok..
— Soba mı aldın?..
— Hayır, bayana kışlık manto aldım!..

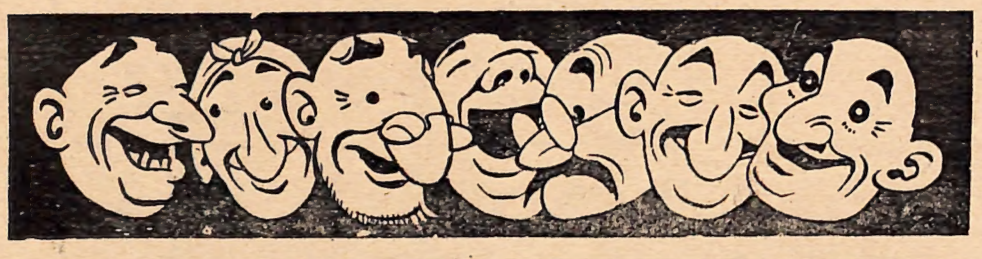

Haftanın Anketi:

Mekteplerde Dayak

Almanyada mektep talebesine dayak atılması hakkında kanun neşredildiğini gazetelerde okuduk. Mektep doktorunun muayenesinden geçen yaramaz, yahut tenbel talebeler, reçete dahilinde dayak yiyeceklermiş. Hastaların reçete ile hapı yuttuklarını bilirdik, talebenin reçeté ile dayak yiyeceğini yeni duyduk. Bu sıhhî falaka etrafında meşhur terbiyecilerin düşüncesini sormak için bir muharririmizi yola çıkardık. Topladığı fikirleri sırasile dercediyoruz.

Maarif müsteşarı, Ridvan Nazif, sual kâğıdını dikkatle okuduktan sonra, altına şu satırları yazdı:

«Alâkası dolayısile Millî talim ve terbiye riyasetine»

Talim ve Terbiye reisi İhsan Sungu, kendisine havale edilen suale, büyük bir nezaketle cevap verdi:

— Bu terbiye usulü bir bakıma doğrudur. Büyüklerin küçükleri elle olmasa bile dille haşlamaları tabiî bir ihtiyaçtır. Büyük adam, haşlanacak bir küçük adam bulmazsa, kendi ayarında birine çatmıya mecbur olur. Geçen hafta Beyoğlu lokantalarının birinde dil şakasından el şakasına geçen iki edibin macerası buna canlı bir şahittir. Eğer bu iki edebiyatçı muallim, tepeliyecek birer talebe bulsalardı, biribirlerine el kaldırmazlardı sanırım. Fakat bu usulün bir mahzuru da vardır: Bir talebe, dayak yemek düşüncesile zihnini yorarsa, ders için kafasında yer kalmaz. Bir talebe, dayak yiyeceğim diye yaramazlıktan çekinirse, bütün ömrünce sakin, yahut miskin kalmıya mahkûm olur. Bunun için ben iki cami arasında binamaz vaziyetindeyim!

Teftiş heyeti reisi Cevat Dursunoğlu dedi ki:

— Bana dayak atmak değil, adam atlatmak hakkında fikir sorsaydınız eli boş dönmezdiniz... Fakat sizi atlatmış olmamak içini şunu söyliyeyim ki, şimdiye kadar dayak atan muallimler aleyhinde tahkikat yapıyorduk, bu usul kabul e-

dilirse müfettişlerimiz aksi surette hareket edeceklerdir.

Ordu saylavı Selim Sırrı Tarcan güldü:

— Nasrettin hoca: «Ben kavuğu boğmasaydım, kavuk beni boğacaktı!» der. Bu gidişle, muallim celâllanmakta geciktikçe, celâllanmak sırası talebeye gelecek... Ben küçükken az mı dayak yedim? Vücudümün ilk spor idmanı tâ o zamandan başlar. İsveç usulü jimnastiği başkaları keşfetmeseydi, muhakkak ben keşfederdim. Dayak, fikrin de, bedenin de kamçısıdır. Keskin bir tokatla gözde şimşekler çaktığını görmedinizse bile işitmediniz mi? Gençlerimizin başka sporları yok, dayağı taksim edersek az zamanda tığ gibi olurlar! Baksana bana.

Terbiye Profesörü Sadrettin Celâl bu fikirde değildi:

— Dayak mı? O nasıl lâkırdı? Bence lûgattan bu kelimeyi kaldırmalı... Dayağın sıhhisi, gayri sıhhisi olmaz. Bu, ya elle, ya değnekle atılır. Elde de, değnekte de sayısız mikrop vardır... Hangi muallim, dayak atacağı zaman, elini, yahut değneğini alkolle temizlemeyi, hele o sinirli dakikasında, düşünebilir? Büyük mürebbi Jan Jak Russo, karısından dayak yediği halde, yine mekteplerde dayağın aleyhinde idi. Sebebi? Çünkü kadın eli, ne de olsa, hem temiz, hem yumuşaktır. Fakat günde beş yüz vazife tashih eden bir adamın eli... Ama diyeceksiniz ki, talebeyi tokatlamak için kadın memurlar bulundurmalı; o zaman da tokat yemek için sıra bekliyen talebeler yüzünden yine dayağın pedagojik tesirleri iflâs eder!

Müderris İsmail Hakkı Baltacıoğlu, bu suali hiddetle karşıladı:

— Benim bir atım var, on senedenberi kırbaç yediği halde bir adım farketmedi... Dayak, insanı melek yapsaydı, benim atım çoktan insan olurdu!

Kültür direktörü Tevfik Kut biraz düşündükten sonra beyanatta bulundu;

— Bütçede kızılcık sopası için tahsisatımız yok. Böyle bir tahsisat olsa bile çocukları sopa ile kızıştıracağım yerde, soba ile ısıtmayı daha doğru bulurum...

Ruhiyatçı Mustafa Şekibin ifadesi şairane idi:

— Kuşlar dayak yediği için mi yükseliyor? Arılar, karıncalar falaka yüzünden mi çalışıyor? Tilkinin kurnazlığı tokattan, tavşanın sürati silleden mi ileri geliyor? Azizim, dikkat de, gayret de tabiatın sevkiledir. Sopa ile taşı yürütemediğimiz gibi, ırmağı da durduramayız!

Bayan — Gazeteye baksana, modada değişiklik var mı, bu sene mantolar ne ile yapılıyor acaba?..
Bay — Geçen senekinin ayni, kavga ile!..

Edebiyat muallimi Hakkı Süha Gezgin ateş püskürüyordu:

— Ben talebenin yerinde olsam müşterek bir istida ile en yüksek makamlara kadar baş vurur, mutlaka bize dayak atınız diye rica ederim. Talebeyi sınıftan sınıfa bir hamlede sıçratabilmek için en müessir çare bu!

Felsefe muallimi Hatemi Senih, filozofça düşüncede idi:

— Mutlaka dayağın falaka, yahut kızılcık değneği şeklinde tecelli etmesi lâzım mı? Manevî dayak olmaz mı? Ben meselâ sınıfa girerken kaşlarımı falaka gibi alnıma asar, gözlerimi kızılcık sopası gibi talebenin tepesine dikerim... Talebe, canı isterse haylazlık etsin, haddi varsa derse çalışmasın!

Şair doktor Rusçuklu Hakkı bir noktaya hayret ediyordu:

— Hepsi iyi ama, dayak işinde doktor reçetesinin lüzumu ne? Bu, olsa olsa, müşterisiz kalan doktorlara rapor yazıp para kazanmak imkânını vermek için icat edilmiş olacak!

Kulak misafiri

— Pazarlık kalkınca fiat için hani dükkâncılar arasında rekabet başlıyacaktı?..
— Başladı ya... Artırmak için hepsi birbirile yarış ediyorlar!..

KESİLDİ

Yazan : ÇAMDEVİREN

O güzeli görünce bende derman kesildi,
Beniz soldu, göz doldu, cihan zindan kesildi.

Onun pek anlamadım ne hale girdiğini,
Şu var ki, benim sütüm ogün ayran kesildi.

Bu elâ gözlü güzel beni taltif edeli.
Bütün elâ gözlüler bana canan kesildi.

Bu sevdaya düşeli kırk yıllık deli gönlüm,
Kırk dakika içinde bir nevcivan kesildi.

Ediplerde eskiden bir âşık hali vardı,
Onların hepsi şimdi bir pehlivan kesildi:

İşte karşı karşıya gelince bir sofrada,
Münekkit Masist oldu, şair Tarzan kesildi.

Matbuat sahasında yıllarca güreşti de,
Ne bay Nurullah Ataç, ne Turhan Tan kesildi.

Coşkun Süleyman Nazif cihandan el çekince,
Nizamettin Nazif'e cihan meydan kesildi.

Geçti şeker bayramı, alamadık tadını,
Gözümde her gördüğüm birer kurban kesildi.

Fatin üstat geçende yağmur yağacak demiş,
Nedense Terkos bile musluklardan kesildi!

İstanbul imarına başlandı başlanalı,
Gazete sütunları bütün pilân kesildi.

Üsküdar baştan başa bir baraka yığını,
Beyoğlu boydan boya apartıman kesildi.

Güneş çıkınca fener çekilmişti köşeye,
Şimdi güneş gidince fener aslan kesildi!

Her gün bir aşka düşer gönlün, ey Çamdeviren,
Senin ömrün bu yüzden piyes, roman kesildi.

— Şu kadının bir cazibesi var ama, nesi bilmem?..
— Bilmiyecek ne var... Kocası!..

Moiz — Mişon, bu cüce kizini bana vermek istiyor...
Salamon — Aptallik etma al, her masrafi da ona yore az olur, yine sen kârli çıkarsin!..

Büyük bir Mükâfat

Tiyatroda bir hayır cemiyeti menfaatine bir gala müsameresi veriliyordu.

Bir aralık rejisör sahneye geldi ve şunları söyledi;

— Bu gece için muhterem halka birçok sürprizler hazırlandığı ilânlarda bildirilmişti. Bunlardan en parlağını takdim ediyorum.

Rejisör elile bir işaret yaptı ve sahneye renkli tüllere bürünmüş genç bir balet artisti girdi.

Rejisör devam etti;

— Size sahnemize yeni intisap etmiş müstakbel yıldızı takdim ediyorum. Kapıdan girilirken baylara kırmızı, bayanlara mavi birer numaralı kart verildiği malûmdur. Kırmızı karttaki numaralar elimdeki torbanın içinde de aynen mevcuttur. Şimdi bunlardan biri artistimizin güzel beyaz elile çekilecek ve çıkacak numara kimin kartındaki numaraya uyarsa o zat sahneye gelerek mükâfatını alacaktır. Şimdiden arzedeyim ki, mükâfat cidden parlaktır. Ne olduğunu bilmem anladınız mı? Fakat zannetmem. Çünkü şansın bukadar parlağı kolayca akla gelecek şey değildir. Sizi üzüntüde bırakmadan söyliyeyim; Müstakbel yıldızımızın yanaklarından birer öpücük... Salonda bir alkış gürültüsüdür koptu.

Genç artist elektrik ışıkları altında hakikaten bir yıldız kümesi parıltılarile parıldıyarak sahnenin önüne geldi, gülümseyerek çıplak kolunu tüllerin arasından çıkardı ve rejisörün elindeki torbaya uzattı.

Rejisör torbayı geri çekerek tekrar halka döndü:

— Şurasını arzetmeyi unuttum ki, bu piyango yalnız erkeklere mahsustur. Bayanların ellerindeki mavi kartlar için tabiî ayrı bir sürprizimiz olacaktır.

Genç artist tekrar kendisine uzatılan torbaya elini uzattı, içindeki fişleri karıştırdıktan sonra bir tanesini çıkarıp rejisöre verdi.

Rejisör bağırdı:

— Heyecanlarımızı zaptedin. Salonun en şanslı bahtiyarı şimdi belli olacaktır. Okuyorum. 325 yanlış anlaşılmasın, 325.

Salonda bir gürültüdür kopmuştu. Her kâğıdına bakan yeis ve hiddetle onu elinden atıyordu;

Rejisör bağırdı;

— 325 numara kimde?..

Garip şey! Rejisöre hiç bir taraftan

cevap gelmiyordu. Birisi ayağa kalkarak;

— Sakın 32 olmasın, dedi.

Rejisör; — Hayır, dedi, 325. Yanlışlık ihtimali yok... Baylar bu sükûttan bir şey anlamıyorum.

Hiddetli ve sinirli bir zat ayağa kalktı;

— Ben anlıyorum, dedi, işin içinde bir hile var.. Piyango isabet eden numara kasten ahaliye verilmemiş...

Rejisör elini vicdanının üzerine koydu;

— Tiyatromuzun namus ve ciddiyetinden muhterem halkımızın emin olmasını rica ederim... Baylar numara kimdedir? Görüyorsunuz ki, bu mesele tiyatromuz için bir şeref meselesi olmuştur... Suizan altındayız. Bizi kurtarınız.

Salonda hiç bir yerden ses çıkmıyordu.

Rejisör tekrar artisti elinden tuttu;

— Bu çiçeği beğenmiyecek hiç bir erkek tasavvur etmiyorum. Maamafih zevk meselesine karışılamaz... Şayet böyle bir şey varsa numara sahibi yalnız kartını göstersin, mükâfatını almasın.

Yine ses yok.

Rejisör nevmidane omuzlarını kaldırdı;

— Ne yapalım, bu bizim şanssızlığımız.

* * *

Birdenbire akla gelmez bir vak'a oldu. Genç artist birdenbire rejisörün kucağına düşerek hıçkıra hıçkıra ağlamıya başlamıştı.

— Beni beğenmediler... Daha sahneye çıkar çıkmaz bir erkek tarafından reddedildim.... Ben bu ayıp ile yaşıyamam, kendimi öldürürüm....

Bütün kumpanya efradı sahneye dolmuştu. Kimse zavallı kızı teselli etmek için ne söyliyeceğini bilemiyordu.

Seyirciler arasından altmışlık bir adam kalktı, sarhoş olduğu görülüyordu. Sallana sallana sahneye yaklaştı, sahnenin merdivenlerini çıktı, artistin yanına yaklaştı.

Salon ve sahnedeki gürültü birdenbire durmuştu. Herkes onun ne yapacağını merak ediyordu.

İhtiyar sarhoş seslerin büsbütün susmasını bekledikten sonra kıza ve ahaliye karşı bir nutka başladı;

— Müsterih ol güzel çocuk.. Erkek milleti arasında bu mükâfatı kabul etmeyi cana minnet bilmiyecek bir hayvan katiyen tasavvur edilemez.... Yalnız işin içinde başka iş var ki, ona şimdilik senin aklın ermez. Bu salonda şimdi senden bir milyon kere daha meyus ve asabî bir erkek bulunduğuna katiyen emin olabilirsin. Vicdanların sesini işitmek kabil olsa şimdi şöyle bir feryat duyardık;

— Ah ben ne halt yedim de bu gece bir bahane ile karıyı evde bırakarak tiyatroya yalnız gelmedim.

Karğa

Fenerbahçeli Zekinin bir cevabı

Futbölcu Zeki henüz tekaüde sevkedilmemişti. O hafta Fenerbahçe ile Galatasaray, seksen ikinci müsabakalarını yapıyorlardı. Taksim stadyomunun, kapıdan girince sağ tarafı, bermutat, Fenerbahçelilerle, sol tarafı da Galatasaraylılarla hıncahınçtı.

Oyunun en hararetli bir deminde Zekinin ayağı yanlışlıkla bir Galatasaraylı oyuncuya takıldı, çocukcağız yere yuvarlandı. Bunu gören seyircilerden birisi, hiç sıtma görmemiş bir sesle uzun bir «Yuhaaa!» çekti. Zeki hemen oyunu bıraktı. Tribünlerin önüne doğru giderek seslendi;

«— Bana yuha diye bağıran vatandaş, eğer namuslu bir insansa kendisini belli etsin!..

Seyircilerden biri sordu;

— Belli ederse ne olacak sanki?

— Sıkılıp sıkılmıyacağını anlamak için yüzüne tükürecektim!

Ve Zeki oyuna devam etti.

Azrail

Azrail, işini bitirip, hastanın kapısından çıkarken doktora rasgeldi:

— Çok şükür, dedi, bir hastaya sizden evvel yetişebilmek fırsatını bulabildim, yoksa, Cenabı hak, beni vazifemden affedecekti.

Tuz

Baba, sokağı süpüren hizmetçiyi oğluna gösterdi:

— Şimdi bu adam sokakları temizlemese ne olurdu?

— Ne olacak, tozlar ayakkabılarımıza bulaşır, kalırdı... Böyle ağzımıza, burnumuza dolmazdı!

Çırçır suyu

Meşhur şairlerimizden biri durmadan söylüyordu. Nihayet kendi de gevezeliğinin farkına vardı. Dedi ki;

— Ben de Çırçır suyu gibi hiç durmadan akıyorum...

Dinliyenlerden biri atıldı;

— Fakat Çırçır suyu ile senin aranda ufak bir fark var.

— Nedir?

— O, insana kum döktürür, sen ter döktürüyorsun!

Hizmetçi — Misafirlerin önünde size ne diye hitap edeyim?..
Bay — Her zaman dediğin gibi... Çapkın!. diye..

Kulaktan Kulağa

Tabancalı sarhoş

Polisler gece yarısı sokakta bir sarhoşa tesadüf ettiler. Üzerinde don ve gömlekten başka giyecek yoktu, fakat buna mukabil elinde bir revolver vardı.

Polisler sarhoşu yakaladılar;

— O ne elindeki?

— Hiç... Tabanca.

— İzinsiz tabanca taşınır mı?

— O da var..

Sarhoş boynunda asılı bir muskanın içinden hakikaten taşımıya mahsus bir polis ruhsatnamesi çıkardı.

Polis sordu;

— Peki ama be adam.. ne diye bu tabancayı taşırsın.

— Hırsız korkusundan...

— Hırsız senin neyini çalacak yahu..

— Tabancamı..

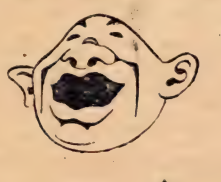

Âsarı atika

Müzeyi gezmiye gidiyordum.

Sultanahmet civarındaki sokaklardan geçerken bir kapı açıldı, hayli zamandır görmediğim bir dost;

— Uğurlar olsun, dedi, bir kahvemi içmez misin?

Cevap verdim;

— Memnuniyetle... Fakat vaktim yok..

— Çoktandır görüşemedik... Göreceğim geldi. Gel Allah aşkına... Çiğneyip geçme beni... Hastayım, can sıkıntısından patlıyorum.

— Vaktim yok,. âsârı atika müzesine gidiyorum... Kapanma vakti yakın..

O kolumdan yakaladı;

— Hadi gel canım... Âsârı atika müzesinde göreceğini burada da görebilirsin..

— !!!???

— Sana benim bayanı takdim edeyim.

Lokantada

Lokantada biftek istemiştim. Önüme kösele gibi bir şey geldi.

— Yahu garson, dedim, bu nasıl biftek böyle... Bıçak kesmiyor vallâhi... Bu et değil, kayış...

Garson gülümsedi;

— Bıçağınızı lûtfen birkaç kere üzerine sürüveriniz.

Kibar

İki mahkûm, bir mahpusu göstererek konuşuyor:

— Kibar adamdır, hava tebdili etmeden yapamaz...

— Nasıl?

— Her mahkûmiyetini başka hapishanede geçirir!

Hissikablelvuku

Arkadaş endişeli bir tavırla kaşlarını çatarak söylüyordu;

— Benim kablelvuku hislerim çok kuvvetlidir. Meselâ bu gece bizim evde karı ile aramda bir kızılca kıyamet kopacağını seziyorum...

— Yok canım...

— Emin ol... Hissim beni hiç yanıltmaz..

— Peki ne hissettiğini anlat bakayım.

— Bu akşam dayanılmaz bir rakı içme ihtiyacı...

Bedbin

On beş liraya satın aldığı pantalonu bedbin bir arkadaşına gösteriyordu;

— On beş lira çok mu diyorsun? Katiyen azizim,. Pantalon halis yündür. Buna katiyen eminim,..

Bedbin arkadaş pantalonu evirdi çevirdi, burnuna götürüp kokladı, sonra;

— Evet ama, dedi, düğmeleri galiba kemikten...

Tutumluluk

(M..) fazla tutumludur.

Yılbaşının yaklaşması dolayısile ona hayır cemiyetlerinden biri tarafından bastırılmış bir takvim getirmişlerdi.

(M..) takvimi kapıya getiren heyet âzalarına kızdı;

— Güzel efendim ama iane denilen şey öyle sık sık toplanmaz... Her sene takvim parası mı vereceğiz?

Pantalon değiştirmek

Torunum bahçede oyuna dalarak pantalonunu ıslatmıştı. Eve aldılar, yeni bir pantalon giydirmek istediler.

Afacan tekrar bahçeye gitmek için sabırsızlanıyordu.

Gelinime yalvardı;

— Anneciğim, ne olur, pantalonumu potinlerimi çıkarmadan değiştir.

— Öyle şey olur mu? Bak potinlerin çamurlu... Pantalon kirlenmez mi?

— Öyle ise başımdan giydiriver...

Rica

Çocuk, gece yarısı, gözlerini açınca karşısında bir hırsız gördü. Sırtına birçok eşya yüklenmiş, kapıdan çıkmak üzere idi. Arkasından seslendi:

— Kuzum, size zahmet olacak ama, giderken benim ders kitaplarımı da götürür müsünüz?

Bay Bülbül

İhtiyar dostum (S..) soyadı olarak Bülbül adını almıştı. Bir gün ona;

— Böyle garip bir isim almak nereden aklına geldi, dedim.

O cevap verdi;

— Vallâhi bilmem, benim bayan öyle istedi.

Bizim arkadaş altmışına davranmış olduğu halde karısı henüz kırk beşi bulmamış olduğu için bunu tabiî gördüm. Meğer ayni suali bayan Bülbüle de sormuşlar ve sebebini izah etmesini istemişler.

O şöyle cevap vermiş;

— Anlaşılmıyacak bir şey yok... Kocam bahardan bahara terennüm ettiği için..

Papağan

BİR ARTTIRMA

Müzayede salonu hıncahınç dolu idi. Maçkada bir apartıman katını işgal eden orta halli bir ailenin eşyası satılıyordu. Pazargünü, henüz gezinti ve sinema saatinin başlamadığı bir sırada, vaktini geçirmek istiyen birçok meraklılarla hakikaten bir şey almak için gelmiş bir kaç müşteri, koridoru, odaları dolduru taşırıyordu. Apartıman katına dolanların içinde, zarif, güzel kadınlardan esnaf kılıklı adamlara kadar her nevi insan vardı. Mezat memuru ikide bir bağırıyordu:

— Haraç mezat, yağlı boya bir resim... Çerçevesi sağlam, iki lira!

Eski eşya arasında yeni koltuklar, az kullanılmış etajerler, bir divan göze çarpıyordu. Belli ki, satılık eşyanın içinde döşemecilerin, mobilyacıların, gürültüye getirerek okutmak istediği mallar da eksik değil...

Mezat memurunun keskin avazını hafif bir uğultu takip ediyor, öteden, beriden gelen sesler:

— İki yüz on.. İki yüz yirmi..

Diye eşyanın değerini arttırıyordu. Kalabalığın içinde yalnız bir adam vardı ki, o, bir mal için, sesini çıkardı mı, hiç kimse bir kuruş bile fazla söylemek cesaretini bulamıyordu. Elli, elli beş yaşlarında kır sakallı, ağır gövdeli, yeni elbisesinde ütü, şapkasında kırışık olmıyan bu adam, âdla şanla, Bedestanî Hüseyin Asmakilit idi. Altın babası diye ün almıştı. Hiç bir alıcının kesesi bu altın torbası ile başa çıkamadığı için, her müzayedede, o işe karışınca herkes ortadan silinirdi. Alıcılar, ancak o sustuğu zaman, seslerini çıkarabiliyordu. Onu Bedesten, müzayede âleminde herkes tanırdı, ve ona karşı hiddetlerini göstermiye imkân bulamadıkları için hürmetlerini izhar etmekten geri kalmazlardı.

Hüseyin Asmakilit, bugün de, lûtfen arasıra sükût ediyor, başkalarına artırma imkânı veriyordu. Fakat dudaklarını kımıldatınca herkes put kesiliyordu.

Mezat memuru eski bir şal çıkarmış, teşhir ediyordu:

— Lâhur şalı, kırk yerinden yamalı.. Haraç mezat, on lira.

Bu sefer Hüseyin hakikaten ağzına asma kilit taktığı halde hiç kimse ağzını açmadı. Şalın taliplisi yoktu. Mezat me-

Bay — Garson, madamın hesabını ben vereceğim...
Diğer bay — Garson, hayır ben vereceğim..
Garson — Merak etmeyin, her ikinizi de memnun edebilir, madamın dünkü hesabı da duruyor!..

murunun haykırışına rağmen bir istekli çıkmadı. Hüseyin Asmakilit, dudaklarını, kımıldatmasaydı, şal satılmıyan eşya yığınına karışacaktı. Fakat Bedestanî Hüseyin bir kere ağzını açmış bulundu;

— On lira bir kuruş..

Herkes, bu sefer, iki kat sustu. Memur da son defa haykırdı;

— On lira bir kuruş... Artıran yok mu? Sat..

Tam «Dım» diyecekti ki, birdenbire salon karıştı, içeriye güzel giyinmiş, genç asabî tavırlı bir bayan girdi. Şala yan gözle bakar bakmaz;

— On bir lira!

Diye seslendi. Bu artırma ile salona sanki bir yıldırım düşmüştü. Hüseyin asmakilit karşısında bir müşteri ağzını açsın? Bu kabil mi? Herkes hayretle değil, dehşetle kadına bakıyordu. Kadının meşhur Bedestaniyi tanımadığı belli idi. Şimdi ne olacaktı? Herkes bunu merak ediyordu. Bu, taş çatlasa, on liradan bir kuruş bile fazla etmiyen kırk yerinden yamalı şalı Hüseyin, kadına bırakıp çekilecek miydi? Yoksa artıracak mıydı? Çekilmesi, onu tanıyanlar yanında bir hezimetti. Fakat artırması...

Hüseyin, müstehzi bir gözle, kadına baktı. Güler gibi mezat memuruna döndü:

— On iki lira!

Kadın, bu meydan okuyuşa sinirlenmiş gibi, atıldı:

— On beş lira!

Muharebe başlamıştı. Kadın kolay kolay meydanı bırakacağa benzemiyordu. Hüseyin, yerinde doğruldu:

— On altı lira!

— Yirmi lira!

Hüseyin sarardı. Bir kadın karşısında mağlûp vaziyete düşmemek, gülünç olmamak için bütün servetini feda etmiye hazırdı.

— Yirmi bir lira!.

Diye seslendi. Fakat kadın fiatı beşer beşer artırıyordu:

— Yirmi beş..

— Yirmi altı..

— Otuz...

Yarı gülünç, yarı acıklı oyun başlamıştı. Herkes ne olacağını bilmiyordu. Şal, otuzdan kırka, kırktan elliye geçince sayılar çığ gibi büyümiye başladı. Bedestanî Hüseyin, nefes nefese:

— Yüz...

Diye bağırdı. Bu rakamla kadını korkutmak istiyordu. Kadın, rakibini büsbütün hiçe sayar bir sesle:

— İki yüz..

Dedi. Bedestanî hiddetten boğulacaktı. Bu Allahın cezası nereden gelmiş, başına belâ olmuştu? Şal arttıkça artıyordu. Üç yüzü, beş yüzü geçti, bini buldu, orada da durmadı, daha yukarı fırladı... Nihayet Bedestanî:

— Bin yedi yüz lira...

Demişti ki, salon yine karıştı, içeriye başka bir kadın girdi, bir şey söylemeden öteki kadının yanına yaklaştı. Şalı artıran bayan, yanına gelen âşinasını görünce, ağzı açık kaldı. «Bin yedi yüz» rakamını kekeliyerek salondan fırladı, gitti...

Mezat memuru;

— Bin yedi yüz lirada Bedestanî Hüseyin Asmakilitte... Artıran yok mu? Sat... tım!

Dedi, ve on liralık şal Asmakilidin üstünde kaldı. İlk heyecanın tesiri altından kurtulan seyirciler, Hüseyinin haline, gülmiye başladılar. Hüseyin, bin yedi yüz lirayı saymıya mahkûmdu.

Salona giren kadın, salondan fırlıyanın arkasından çıkacağı sırada Bedestanî Hüseyin yanına sokuldu:

— Affedersiniz, dedi, giden bayanı tanıyor musunuz?

— Tanımaz olur muyum? Apartımanın üst katında oturuyor. Ben onun hastabakıcısıyım.... Demin kaşla göz arasında elimizden kaçtı, bereket versin, burada bulduk...

— Hastalığı nedir?

— Ne olacak? Aklını oynatmış... Ne dediğini, ne yaptığını bilmiyor... Senin anlıyacağın, delinin biri!

Hüseyin Asmakilit bir şey söylemedi. Elindeki parça parça şala bakarak sırtüstü yere düştü, bayıldı...

İspinoz

His

Âşık, sevgilisinin elini almış, sıkıyordu. Derin bir göğüs geçirdi:

— Elin elimde iken neler duyduğunu söylemez misin?

— Çok bir şey değil, kocaman bir nasır.

— Beni görünce sevinçten gözünde şimşekler çaktı..
— Muhakkak kesesine de yıldırım düşmüştür!..

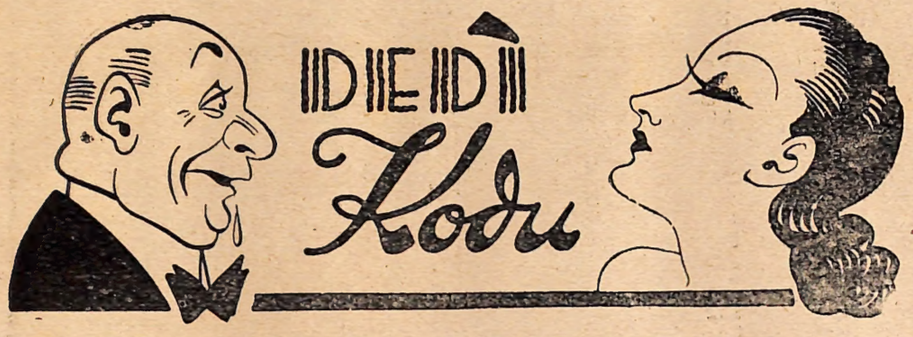

Patikacı Hidayet..

Ona niçin «Patikacı Hidayet» demişler? Burasını bilen pek yok. Fakat ne çeşit numara olduğunu bilmiyen kalmamıştır. Günün birinde şu meşhur açıkgöz Halil Lûtfiyi bile kurtkapanıma getirip beş lirasını sızdırmış.

Kısa bir boy, zayıf bir bünye, çipil gözler, fakat namütenahî bir cerbeze.

* * *

Bir gün Galatasaray lisesinin önünden geçiyordu. Kapımın yanındaki ilân camekânına gözü ilişti. İlânda şöyle deniliyordu: «İkinci taksit müddeti hulûl etmiştir. Talebe velilerinin taksit ücretini Kânunuevvelin on beşine kadar ödemeleri ilân olunur.»

Patikacı Hidayetin zekâsında derhal bir şimşek çaktı. Ayları, günleri hesap etti. O gün, Kânunuevvelin on ikisi idi. Derhal mektebe girdi, hiç kimseye sormadan, danışmadan, eski bir talebe velisi gibi, müdürün odasından içeri daldı. Bay müdürün yanında kimsecikler yoktu. Patikacı:

— Efendim, dedi. Ben üçüncü sınıftan 389 numaralı Rıfkının babasıyım. Çocuğun taksitini getirdim. Fakat yanımda bozuk para yok. Muhasebeciye lûtfen emrediniz de bin liralığın üstünü getirsin, taksiti vereyim.

Ve sonra, müdürün söz söylemesine, cevap vermesine meydan bırakmadan ilâve etti:

— Lûtfen bir de makbuz getirsinler.

Ve yine bay müdürün sormasına meydan vermeden kendisini tanıttı;

— Bendeniz, belediye varidat müdürü Hüseyin Ülvi!.

— Ya.. öyle mi efendim, bir saniye bekleyiniz, şimdi arzunuz yerine gelir efendim.

Ve müdür, dahilî telefonla muhasebeciye emir verdi:

— Yanımda belediye varidat müdürü Ülvi beyefendi var. Çocuğunun taksitini verecekler. Lûtfen bin liranın üstünü getiriniz, namına da bir makbuz doldurunuz.

Patikacı Hidayet, iki dakika kadar daha oturduktan sonra;

— Müdür bey, dedi, bendenize müsaade ediniz. Çok acele bir işim var. Muhasebeci bey hazırlayıncıya kadar bendeniz muhasebeye uğrıyayım, parayı bizzat yatırırım.

Patikacı Hidayet, müdürün söz söylemesine, cevap vermesine, hattâ kendisini uğurlamasına bile fırsat bırakmadan kapıdan çıktı, doğru muhasebeciye giderek kendisini tanıttı ve hemen ilâve etti:

— Bendeniz müdür beye bin liralık bir banknot bıraktım. Bundan bir taksit bedeli mahsup edip üstünü bana lûtfediniz.

Muhasebeci, paranın üstünü esasen hazırlamıştı ve dokuz yüz şu kadar lirayı, büyük bir emniyetle sahte varidat müdürüne uzattı ve makbuzu da vermeyi unutmadı.

Ogünden bugüne kadar şu kadar sene geçtiği halde Patikacı Hidayeti ele geçirmek ve dolandırdığı parayı tazmin ettirmek mümkün olamamıştır. **Boncuk**

SÜMÜKLÜ DÜRDANE...

Sırtında, Fatma ninenin çamaşır donundan bozma şal örneği pazen eskisi bir entari, başında çivitsiz mermerşahiden bir yemeni... Saçlar iki örgü, fakat hiç tarak yüzü görmemiş...

Ben, henüz yirmi dördümde iken balıkçı miçosu Kel Nazifin on beş yaşında kızı sümüklü Dürdaneyi bu şekilde tanımıştım.

Arasıra yanıma sokulur, burnunu çeke çeke:

— Beyağabey... On para verde simit alayım, derdi.

Ben ve benim gibiler, ona, günde beş on para vererirdik.

Hulâsa, günler, aylar, yıllar geçti. Bizim Kel Nazifin kızı büyüdü, gelişti. Körpelikten erginliğe yol aldı. Ve aradan bir kaç sene daha geçti, bizim balıkçı miçosu Kel Nazifin sümüklü Dürdanesi on dokuzuna palamar bağladı.

Ve işte o zaman, bizim Kel miçonun sümüklüsü âfetleşti!.. Kübikleşti mi desem, moderen mi oldu desem, cazbantlaştı mı desem, Greta Garbonun çeşnisine mi çaldı desem.. Hulâsa bizim Kelin Dürdanesi âfetleşti...

O, yani bizim Kel miçonun sümüklü Dürdanesi bugün, eski zenginlerden artakalan bir yeni zenginin sayın bayanı ve arasıra Tokatliyanın ağzını şapırdata şapırdata koz helvası kemiren bir kadın saylav namzedidir.

Sözüm yabana moderen, kübik bir bayan!...

Yeni Romanımız

Büyük bir alâka ile takip edilen Hırsız kim tefrikamız geçen hafta bitmiştir. Karikatür, okuyucuları için baştan sona kadar büyük bir alâka, heyecan ve zevkle okuyacağınız yeni bir tefrika hazırlamaktadır. Pek yakında neşrine başlıyacağımız yeni romanımız hakkında gelecek sayımızda vereceğimiz izahat, size bu tefrikanın cazip taraflarını anlatacaktır.

Yeni tefrikamız şimdiye kadar okuduğunuz romanların en güzeli olacaktır. Kahramanları arasında sizi güldürecek, hayrete düşürecek ve zihninizi yoracak tipler vardır. Hayatın içinden alınmış bu mevzu, belki sizin de tanıdığınız ve çok defa rasladığınız simaları hatırlatacaktır. Merakla bekleyiniz.

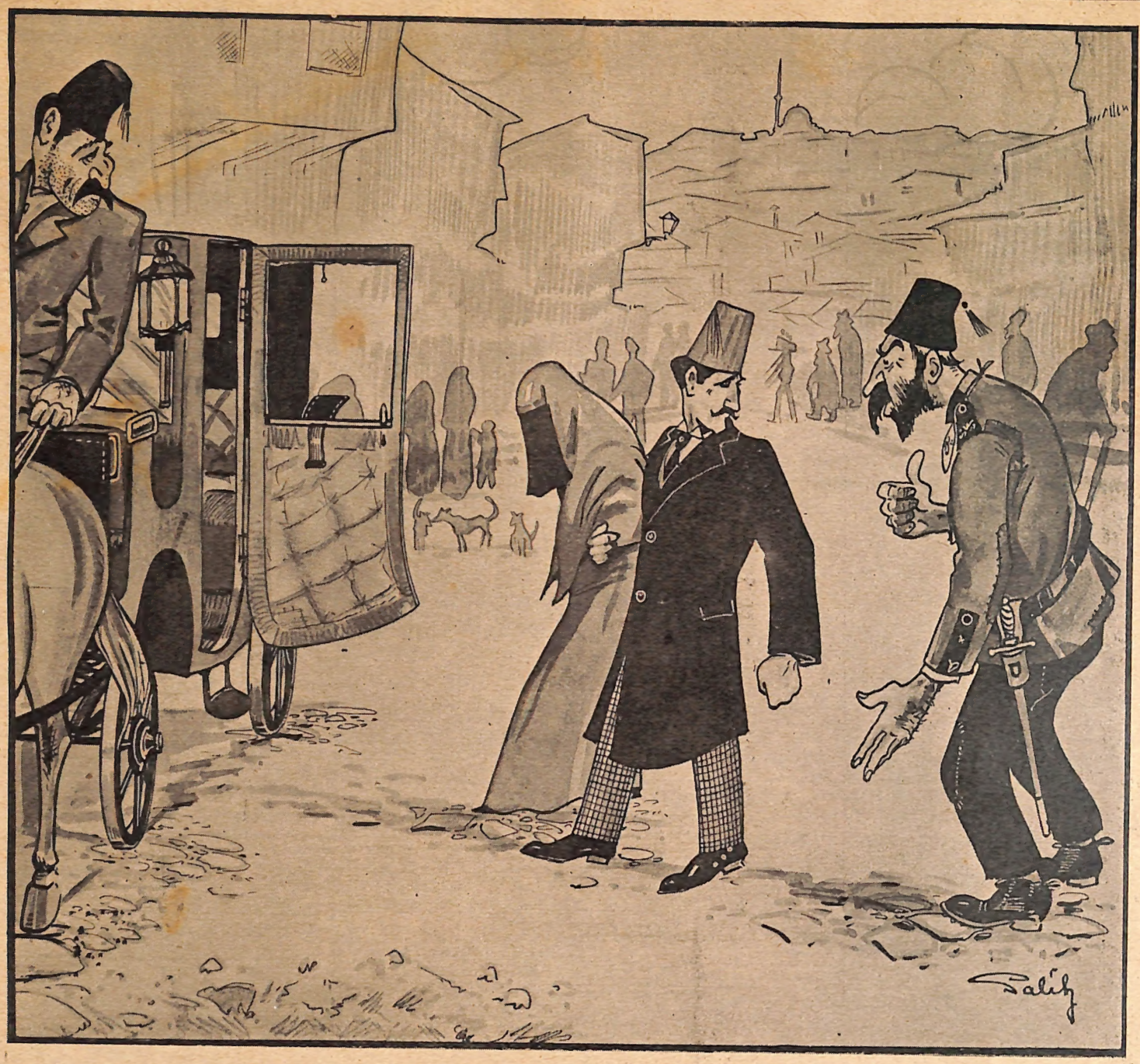

TARİHTEN ÇİZGİLER: POLİSİN KARI KOCANIN BİR ARADA GEZMESİNE MÜDAHALE ETTİĞİ GÜNLERDE:
Polis — Sokak ortasında bir müslüman hatunun koluna girip kupaya binmek ha... Şeriat işte böyle elden gidiyor... Yürü bakayım karakola...
Erkek — Aman polis efendi, bu hanım benim ayalim, hasta olduğu için koluna girdim...
Polis — Ben onu anlamam.. karakolda hesap verirsiniz, hem böyle olsa bile alâmeleinnas kolkola gezdiğiniz için tecdidi nikâh icap eder!..

Zengin adam

Zengin adam, saçmasapan şiirler yazıyor, bunları her gece davetlilerine okuyordu. Davetliler de bu hezeyanları sonuna kadar dinledikten sonra bir ağızdan zengin adamı alkışlıyorlardı.

Bir akşam, sofrada, baş dalkavuğu da oturmuştu. Zengin adam:

— Size yeni bir şiirimi okuyacağım!

Dedi. Daha ağzını açmıya vakit bulmadan baş dalkavuk:

— Nefis, mükemmel, şaheser!

Diye söylenmiye başladı. Zengin adam kızdı:

— Daha okumadım, be adam, güzel olduğunu nereden anladın?

Baş dalkavuk hiç bozmadı:

— Okuduktan sonra nasıl olsa herkes beğenecek, bizim beğendiğimiz gürültüye gidecek... Onun için ben peşin alkışlıyayım da onlar peşimden gelsin!

Tekaüt

İki mektep arkadaşı, yıllardan sonra karşılaştılar. İkisi de elli yaşlarında görünüyordu. Biri sordu:

— Memur musun, ücretli mi?

— Ücretliyim. Ya sen?

— Ben istikbalimi düşünürüm, otuz senelik hizmetim bitince tekaüt olacağım.. Çünkü memurum!

— Ya... Tekaütlüğüne nekadar zaman var?

— Daha dün işe başladım!

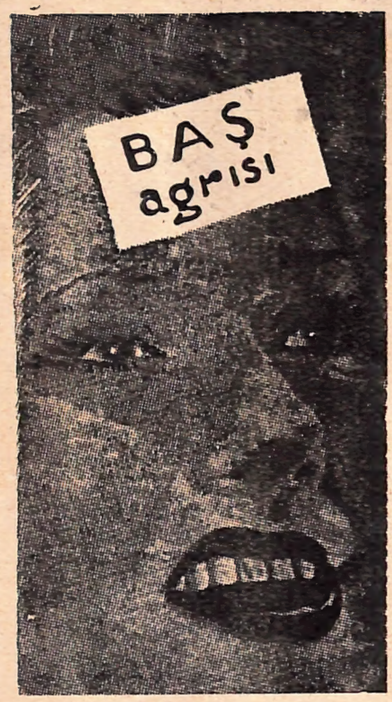

Kendine beyhude yere
eziyet ediyor.

Nevrozin

varken ıztırap
çekilir mi?

Baş, diş ağrıları

ve üşütmekten mütevellit bütün ağrı, sızı, sancılarla nezleye, romatizmaya karşı

NEVROZİN

kağelerini alınız.
İcabında günde 3 kaşe alınabilir.
İsmine dikkat, Taklitlerinden sakınınız.
Ve Nevrozin yerine başka bir marka verenleri şiddetle reddediniz.

Radyo ve Radyom kadar

Radyolin

de insanlığa hizmet etmektedir. Çünkü

RADYOLİN

dişleri, dişler mideyi, mide vücudü kuvvetlendirir

Sıhhatli ve kuvvetli insanlar da medeniyete hizmet eder.

Sabah, öğle ve akşam
her yemekten sonra dişlerinizi
fırçalayınız.

Niçin ıztırap çekiyorsunuz?

Bir defa da

Neokürini

tecrübe ediniz.

Neokürin

Sizi bu müz'iç baş ağrılarından kurtaracaktır.

Tek kaşe 6 kuruş; 6 lık ambalaj 33 kuruş. Her eczanede bulunur.

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur.
Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder.
Eczanelerde reçetesiz satılır.

pipo meraklılarına müjde

Odeon Kott

En müşkülpesentleri memnun edecek derecede

PİPOLARIMIZ GELMİŞTİR

Taşradan tediyatlı siparişler kabul olunur.

Sasış yeri: **Pipo pazarı** İs. Sultanhamam kebapcı karşısında

Akba

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

KARİKATÜR

Salamon — Allahim, hiç bir yerde oturacak yer bulamiyorum, hatta kendi şu mukaddes vatanimda bile!..